

om, idet de siger, at den høje levestandard, som den rige verden er kommet op på, og det dermed følgende store energiforbrug skal den have lov til at blive ved med, og at den så kan købe sig aflad i det såkaldte joint implementation ved at investere i rensering af forskellige anlæg i ulandene, men at disse ikke må komme op på det samme niveau som den rige verden.

Og det vil i virkeligheden sige, at Venstre og De Konservative her ligger fuldstændig på linje med USA i spørgsmålet om CO₂-udslippet på verdensplan og det globale miljø i det hele taget, for det er det, som USA's forslag op til Kyotomødet går ud på, og det, der har været linjen i det, er joint implementation.

Det er altså den amerikanske model, og det kan man selvfølgelig vente sig af Venstre og De Konservative, men det, som jeg så synes er lidt interessant, ligger i mit spørgsmål til miljøministeren:

Er miljøministeren også tilhænger af joint implementation – forstået på den måde, at Japan jo har kritiseret EU for, at EU vil have, at CO₂-nedgangen skal ske inden for EU som en helhed, altså også når de østeuropæiske lande er optaget i EU? For det vil jo sige, at man så kan aftale joint implementation de forskellige lande i EU imellem, og det vil igen sige, at de lande inden for EU, der har formået at få en høj levestandard med deraf følgende stort energiforbrug, kan købe sig aflad ved at investere i energi- og rensningsanlæg i Østeuropa og andre dele af Europa, hvor man ikke er så langt fremme som her, med den begrundelse, at pengene CO₂-mæssigt så er bedre brugt, og det synes jeg er meget betænkeligt.

Men energipolitik er ikke kun et spørgsmål om penge, men i allerhøjeste grad også et spørgsmål om en retfærdig fordeling af verdens ressourcer, det, som nogle kalder det økologiske råderum. Og det, som jeg synes er interessant ved det begreb, er, at det økologiske råderum ikke er uendeligt, men tværtimod en fast størrelse, og at man derfor skal forsøge at fordele det så retfærdigt som muligt, og det kommer man altså helt uden om ved at aftale joint implementation, vil jeg sige til både Venstre og De Konservative.

Det, der er det herskende princip i forslaget, er altså en videreførelse af interessemodsætningen mellem de rige og de fattige lande, og det er i øjeblikket, for mig at se, en meget alvorlig modsætning, som der her pustes godt og grundigt til. Og den markante holdning, som vi i

fællesskab oplevede på UNGASS i New York, gav sig jo udtryk i, at stort set ingen af tredje verdenslandenes repræsentanter lå over embedsmandsniveau, og at nogle af landene helt udeblev i protest mod, at man fortsætter uddybningen af skellet mellem rige og fattige lande.

Og nu skal de så også gennem joint implementation holdes i fattigdom, forstået på den måde, at man kan købe sig fri.

Det er kernen i joint implementation, og det tager jeg stærkt afstand fra, og jeg synes også, motiveringerne for det langtfra er holdbare, og derfor kan jeg selvfølgelig ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Ja, det var sådan set mere positivt, inden hr. Bent Hindrup Andersen fik ordet, for dér må vi jo nok sige at vi virkelig kom ud at køre på glidebanen, for nu fik vi den store Enhedslisteideologi, og nu kom de gamle marxister frem og skulle fortælle, hvordan det i virkeligheden er.

Men det er i grunden fantastisk, når man har taget en tur ovre i Østeuropa, hvor de rigtige socialister, marxisterne, kommunisterne, har haft deres indtog og har kæmpet for, at deres lande skulle få velfærd, og for, at de virkelig skulle få livsindhold og kvalitet.

Jeg havde ellers tænkt mig, at jeg ikke ville sige noget om det, men det, man får at se, når man står derovre, er altså oliepøl ved oliepøl og svineri efter svineri. Og her står de gamle marxister så og taler varmt om, hvad der skal gøres for at frelse verdens befolkning.

Jeg er nødt til at sige til hr. Bent Hindrup Andersen, at somme tider er det dejligt, at der ikke er flere af dem herinde, og at jeg håber, vi aldrig vender tilbage til den tid. Der er i hvert fald én ting, der er godt ved den velfærd, vi har med vores samfundsmodel, for den bevirker da, at der i hvert fald er penge til at investere i renere teknologi.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

USA's reduktionskrav har vi kritiseret, det vil jeg gerne gentage for hr. Bent Hindrup Andersen, for det kan være, han ikke var i salen på det tidspunkt. Der er dog en enkelt positiv ting i det, nemlig at USA vil begrænse mere, lægge loft over flere drivhusgasser, end der er med i EU's udspil, og det synes jeg vi skal kigge posi-